

било предсказание за борбитѣ и буритѣ, въ които ще прекара своя животъ новородениятъ. Детинскитѣ си години Пѣю прекаралѣ повече на легло. Билѣ много слабѣ и боледувалѣ често. Това му се отразило много. Проговорилѣ късно — отначало мислѣли, че е нѣмъ. И следѣ това билѣ много мълчаливѣ и не познавалѣ веселитѣ другарски игри. Кога го завели въ училище, не искалѣ да ходи, защото тамѣ имало момчета. Училѣ се добре, но прочитна книжка съ картинки можалѣ ди си купи за прѣвъ пѣтъ, когато билѣ въ трети класѣ.

Четвърти и пети класове училѣ въ Пловдивѣ. Тамѣ почналѣ да пише стихотворения, които се харесвали много и на другаритѣ му, и на учителя му. Следѣ свѣршване на петия класѣ, баща му казалѣ, че не може да го издѣржа вече въ училище.

И Пѣю постѣпилѣ на работа въ телеграфо-пощенската станция на родния си градѣ. Жаждата да чете и да се учи горѣла вече въ него. Той постоянно си купувалѣ книги. Изучавалѣ самѣ руски езикѣ и четѣлѣ прочутитѣ руски писатели. Яворовѣ билѣ съ много отзивчива душа. Особено силно го затрогвали страданията на хората. И когато въ Бѣлгария придошли арменски бѣжанци, избѣгали отъ родината си, поради голѣмитѣ турски жестокости, младиятъ още Пѣю се трогналѣ отъ тѣхното нещастие и написалѣ чудно хубавото стихотворение „Арменци“. Следѣ това неговата звезда на голѣмъ поетѣ и писателѣ почнала да блести все по-силно и по-силно на бѣлгарското небе. Той написалѣ много стихотворения и други книги. По-късно постѣпилѣ въ една бунтовническа чета, бродилѣ съ нея изъ македонскитѣ планини и се борилѣ за свободата на поробенитѣ въ Македония бѣлгари. Въ книгата си „Хайдушки копнения“ той ни разказва преживѣлицитѣ си като комита. Най-хубавитѣ му стихотворения сѣ събрани въ голѣмъ томѣ, озаглавенъ „Подирѣ сѣнкитѣ на облацитѣ“. Написалѣ е и нѣколко драми и други книги. Съ дивно хубавитѣ си стихотворения и съ бунтовническата си дейность Яворовѣ се доближава до най-великия бѣлгарски поетѣ и революционерѣ — Ботевѣ.

Хр. Спасовски